

Sygn. akt XI W 3504/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniach 19 października i 17 grudnia 2015 roku w W.

sprawy **M. W.**

syna L. i B.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 14 lipca 2014 roku około godziny 02:00 w W. na Pl. (...) zanieczyścił miejsce publiczne poprzez oddanie moczu na trawnik,

to jest za wykroczenie z art. 145 KW,

orzeka

I obwinionego **M. W.** uznaje za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2014 roku około godziny 02:00 w W. na Pl. (...) publicznie dopuścił się nieobyczajnego wybryku oraz zanieczyścił miejsce dostępne dla publiczności poprzez oddanie moczu na trawnik, który to czyn wypełnia znamiona wykroczeń z art. 140 kw oraz art. 145 kw i za to na podstawie art. 140 kw w zw. z art. 9§1kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty;

Sygn. akt XI W 3504/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lipca 2014 roku o godz. 02:00 patrol zmotoryzowany w składzie: st. Sierż. Ł. T. i sierż. Sztab. M. S., przejeżdżając ul. (...), dostrzegł mężczyznę z opuszczonymi spodniami, który oddawał mocz. W związku z tym funkcjonariusze podjęli interwencję. Mężczyzna oddawał mocz naprzeciw Grobu Nieznanego Żołnierza oraz znajdował się pod wpływem alkoholu. Wylegitymowanym okazał się być M. W.. Tożsamość mężczyzny ustalono na

podstawie legitymacji studenckiej oraz w systemie CEL. W/w nie przyjął nałożonego mandatu karnego przejawiając w stosunku do funkcjonariuszy Policji lekceważące zachowanie.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o następujące dowody:

- notatka urzędowa (k. 1)
- kserokopia notatnika służbowego (k. 5-8)
- zeznania świadka Ł. T. (k. 3, 50)

Obwiniony nie przyznał się do zarzuczonego mu czynu, podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku czynności wyjaśniających. Wskazał, że dowód osobisty, karta bankomatowa, karta kredytowa oraz prawo jazdy zostały przez niego zgubione. Nie był w stanie podać konkretnej daty zagubienia dokumentów. Podniósł, iż mogło do tego dojść w dniu 13 lipca 2014 roku. Obwiniony wyjaśnił dalej, że zarówno w dniu 13 lipca 2014 roku jak i 14 lipca 2014 roku nie znajdował się na ul. (...). Stwierdził, iż w tych dniach przebywał u znajomego J. C. zamieszkałego przy ul. (...) w W. w związku z meczem Mistrzostw Świata w piłce nożnej. Relacja obwinionego wskazuje, iż przebywał u w/w do godz. 1:00, po czym udał się do domu. Nie pamiętał, czy posługiwał się dowodem osobistym czy legitymacją studencką.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w tej części, w której stwierdza on zgubienie dokumentu w postaci dowodu osobistego. Fakt ten, co prawda został uprawdopodobniony pismem Urzędu Miasta w Z., jednak w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie ma on znaczenia dla prawno-karnej oceny zachowania obwinionego. Tożsamość obwinionego stwierdzona została na podstawie legitymacji studenckiej przez funkcjonariusza Policji. Obwiniony kwestionował również fakt przebywania w dniu 14 lipca 2014r. o godz. 2:00 na Placu (...). Poza wyjaśnieniami samego obwinionego, wersji tej nie potwierdza zebrany materiał dowodowy. Zeznania złożone przez świadka Ł. T., notatka urzędowa oraz kserokopie notatników służbowych potwierdzają podjęcie interwencji wobec obwinionego na ul. (...) oraz wylegitymowania w/w. W oparciu o tę czynność funkcjonariusz Policji ustalił tożsamość obwinionego. Wizerunek z legitymacji studenckiej pokrywał się z wizerunkiem obwinionego. Zatem wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za przyjętą przez obwinionego linię obrony.

Sąd uznał zeznania świadka Ł. T. za w pełni wiarygodne. Zaznaczyć należy, iż świadek był funkcjonariuszem Policji interweniującym wobec obwinionego. Relacja świadka w zasadniczej części opisuje zdarzenie z dnia 14 lipca 2014r. oraz koresponduje z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Funkcjonariusz w sposób spójny zrelacjonował zdarzenie z udziałem obwinionego. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wartości dowodowej zeznań świadka.

Wobec niezakwestionowania dowodów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw., Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone dowody.

Po dokonaniu oceny okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd uznał, że M. W. w dniu 14 lipca 2014 roku ok. godz. 02:00 w W. na Placu (...) publicznie dopuścił się nieobyczajnego wybryku oraz zanieczyścił miejsce dostępne dla publiczności poprzez oddanie moczu na trawnik. Zachowanie obwinionego wypełniło znamiona wykroczeń, kolejno z art. 140 kw oraz z art. 145 kw. Zgodnie z pierwszym z przytoczonych przepisów, kto publicznie dopuszcza się nieobyczajnego wybryku, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 1500 zł albo karze nagany. Zgodnie zaś z treścią art. 145 kw, kto zanieczyści lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec, podlega karze grzywny do 500 zł albo karze nagany.

Obwiniony przebywając na Placu (...) oddał mocz na trawnik, w miejscu gdzie przebywać mogły osoby postronne, nieposiadające szczególnych upoważnień umożliwiających dostanie się na określony teren. Czyn został popełniony więc w miejscu dostępnym dla nieograniczonej liczby osób, a zatem w miejscu dostępnym dla publiczności. Nie

budzi zatem wątpliwości wypełnienie przez obwinionego znamienia czasownikowego „zanieczyszczenia”, bowiem obwiniony oddał mocz, a więc substancję, która wpłynęła negatywnie na czystość miejsca.

Poza wątpliwością Sądu pozostaje również dopuszczenie się przez obwinionego nieobyczajnego wybryku. Zachowanie obwinionego odbiegało od przyjętych zwyczajów i norm zachowania. Naruszało tym samym dobre obyczaje i mogło wywołać publiczne zgorszenie. Nieobyczajny wybryk można zatem określić jako zachowanie lekceważące zasady współżycia społecznego i w konsekwencji mogące wywołać negatywną ocenę przeciętnego człowieka. Stąd też obwinionemu przypisano popełnienie czynu określonego w art. 140 kw.

W ocenie Sądu obwinionemu należało przypisać działanie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony w chwili czynu był co prawda pod wpływem alkoholu lecz stan ten nie wyłączał umyślności działania. Poza tym obwiniony jest osobą dorosłą, świadomą, iż nie powinien był oddawać moczu w miejscu dostępnym dla publiczności, do tego nieprzeznaczonym.

Sąd wymierzył obwinionemu karę w oparciu o dyrektywy opisane w art. 33 kw. Zdaniem Sądu kara grzywny w wysokości 300 złotych, która to kara została wymierzona, zgodnie z dyspozycją art. 9 § 1 kw, na podstawie przepisu, który przewiduje karę najsurowszą jest kara sprawiedliwą oraz taką, która spełni swoje cele wobec obwinionego, w szczególności skłoni go w przyszłości do przestrzegania prawa . Okolicznością obciążającą był stan obwinionego. Nie ulega wątpliwości, iż w chwili popełnienia czynu był on pod wpływem alkoholu oraz jak wynika z relacji funkcjonariusza Policji, przejawiał lekceważący stosunek do popełnionego wykroczenia. W ocenie Sądu grzywna w orzeczonej wysokości będzie adekwatna do właściwości i warunków osobistych ukaranego, w szczególności zaś do jego sytuacji finansowej. Ponadto kara spełni cele w zakresie prewencji generalnej, uświadamiając społeczeństwu nieopłacalność popełniania wykroczeń oraz kształtując właściwe postawy wobec obowiązującego prawa.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk, Sąd obciążył obwinionego kosztami procesu. Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego nie stoją na przeszkodzie temu, aby poniósł on koszty postępowania w pełnej wysokości. Wysokość opłaty od kary grzywny została ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.